

grundlovsstridig; er den derimod ældre, saa er den i alt Fald ganske extraordinair, idetmindste har man, saavidt jeg veed, hidtil ikke haft Exempel paa, at Statsraadet har bestemt, at Bevillinger eller Raadesbeviisninger, som Kongen uddelte, nu skulde gaae over fra Kongen til en anden Autoritet. Det vilde derfor, som sagt, være interessant, at faae sikker Oplysning om dette Punkt.

Det er med Hensyn til Communen allerede fremhævet, at det har noget Betsynderligt ved sig, naar Kongen bestikker communale Embedsmænd, at Communerne da skulde pensionere dem, og at det navnlig vilde være misligt med Hensyn til de allerede besiddede Embedsmænd. Det hele Forhold staaer, som allerede berørt, i Forbindelse med en Omregulering af Communernes Bestikkelsesret.

Jeg skal med Hensyn til et andet Forhold, hvor man har villet overdrage vedkommende Autoritet selv at fastsætte Reglerne, nemlig med Hensyn til visse Stiftelser, som f. Ex. Sorøe Academi, Frederiks Hospital, Waisenshuset ic., ogsaa bemærke, at man dog vel maatte have nogen Garant for, at vedkommende Stiftelser havde Raad til at udrede saadanne Pensioner. Med enkelte af dem vil det maaskee vanskeligt kunde blive Tilfælde; for Waisenshuset vilde det, efter hvad jeg har erfaret, blive meget vanskeligt; og med Hensyn til Frederiks Hospital vilde det maaskee ogsaa have Vanskelighed. Leilighedsviis skal jeg bemærke, at det ikke er mig klart, om den tidligere Resolution af 9de Mai 1835, som giver Riddere af Dannebrogens Afgang til at pensioneres lige med Kongl. Embedsmænd, endnu skal ansees gjældende efter de her foreslaaede Bestemmelser. Det synes mig heller ikke klart af Udvalgets Betænkning, fra hvilken Tid Pensionsberettigelsen skal regnes. Efter Udkastet var dette utvivlsomt, da § 3 siger, at Pensionen skal beregnes efter Vedkommendes Tjenestetid som pensionsberettiget, og Pensionsberettigelsen i § 1 er gjort afhængig af, at Vedkommende er en af Kongen udnævnt, lønnet Embedsmænd; hvorimod det hedder i Udvalgets § 1: Enhver, der er fast ansat i Statens Tjeneste, har Ret til Pension, naar han ic. Fra hvilken Tid skal Pensionsberettigelsen nu beregnes? Mon

fra den faste Ansættelse? Men i saa Fald kommer man til, som før berørt, at beregne Pensionsberettigelsen fra en tidligere Tid, end det vistnok har været Mening; og skal det være fra Kønningens Dato, vilde dog det Samme gjælde, idet man vel neppe vil regne Embedsmanden den Tid tilgode, da han var lønnet Volontair.

Et Punkt i denne Sag, som forekommer mig at være af megen Vigtighed, er Spørgsmaalet om, hvorvidt en Embedsmand, som ved at udføre sin Tjeneste kommer saaledes til Skade, at han maa afskediges, skal have sin fulde Embedsindtægt i Pension. Det er med Føje udhævet af Udvalget og senere af den arede Finantsminister, at denne Bestemmelse især har havt sin Rod i Hensynet til de Militaire. Udvalget har mod at optage Bestemmelsen anført, at det vilde være meget vanskeligt, at træffe den rette Grændse i saa Henseende. Jeg maa herved bemærke, at det for de Militaires Vedkommende dog ikke er saa særdeles vanskeligt, naar det indskrænkes til, at de ved at komme til Skade ved Tjeneste i Felten blive nødt til at tage deres Afsted. Dette Forhold vil da være temmelig let at begrænse efter bestemte Regler. Og i alle Tilfælde foreligger der uimodsigte Forslag til en sly Bestemmelse i Invalideloven; der foreslaae vi en bestemt Begrændsning for dette Forhold, og man tør vel derfor antage, at vi kunne drage en lignende Begrændsning i en anden Lov; vi kunne vel endog benytte de samme Ord.

Men fremdeles forekommer Udvalgets Grunde mig ikke tilstrækkelige. Det har sagt, at der deels maa drages Omsorg for Officerer ved Invalideloven, og deels maatte man see at finde paa en anden Udvei. Naar man nu tager Invalidelovens Comité-Betænkning i Haanden, vil man der finde Henviisning til Pensionsloven; og det gaaer da her, som med den Herre, der har 2 Tjenere, som begge skulle udføre Arbeidet; den ene skyder det over paa den anden, og ingen af dem udfører det. Det er endvidere neppe rigtigt, at der skal „sørges for“ de Militaire i Invalideloven; i det Mindste har Invalidé-Comiteen meget bestemt udtalt, at Forsørgelses-Principet og hvad der hører